

2008.01.12.

Turista disznótor Biritón

Úgy tűnik a Demeter Egyesület ifjú kora ellenére már hagyományokkal büszkélkedő szervezetté vált. Mire gondolok? Hát példának okáért a disznótorra. Idén is megszerveztük az előző évben nagy sikert aratott turista disznótort. A szervezés nem kevés főfájással járt, de a végeredmény - a jó hangulat, a sok finomság - kárpótolta a kissé elborult programszervezőt. Megelőző hetekben csak listákat gyártottam különböző kategóriákban a beszerzendő, megvásárolandó holmokról, beszerzési helyekről satöbbi. Weisz Palkónak kétségei voltak, hogy „úgy sincs olyan, hogy valamiért ne kelljen a tor napján boltba rohanni, hogy valami ne hiányozzon”, de felkészült voltam, kérdezz és válaszolok, feleltem, én mindenre gondoltam. Nos, azt hiszem átmentem a vizsgán.

És eljőve a nagy nap, már pirkadatkor emberek indultak Biritó irányába ki-ki pogácsával, pálinkával, nagy késekkel felszerelve, ama nem titkolt szándékkal, hogy véget vessenek Szilárd böllér kedvenc hízója rövid életének. Mint tudjuk a turisták okos emberek, mindenkinek van a zsebében tuti disznóvágásos technika, recipe. Hát készült a nép, én is..... lelkiekben. Ami igaz kicsit aggódtam, de látván a rutinos böllér gyors munkáját, amire az első „mi úgy szoktuk...” elhangzott volna, a disznó kilehelte lelkét, és ebben a ritmusban villámgyorsan követték egymást az események. Közben jöttek a résztvevők, lassan összegyűlt mindenki, aki részese kívánt lenni a vidám, hagyományos falusi disznóvágásnak. Persze a disznó szemszögéből nézve már nem olyan egyértelmű a helyzet.

Forrt a víz, sürgött-forgott az asszony nép, készült a reggeli hagymás vér, ami pillanatok alatt elfogyott - Adorján Józsi nagy bánatára, neki ugyanis nem jutott, mert ő közben fontos feladatot végzett, gondnokolta az ilyenkor elmaradhatatlan kellék a forralt bor készítését. A disznó ez alatt alkatrészeire hullt és miután lenyúltam a farsangi étkekhez szükséges holmikat, kezdetét vette a jókedvű kótyavetye. Gyorsan gazdára talált az oldalas, szalonna és mindenféle más hasznos dolog, majd ezt követte a mérlegelés, bearázás és nem utolsó sorban a fizetés (tényleg elmegyek boltosnak). A kótyavetye alatt és után Weisz Évi és Grizer Kati nekilátott a sült máj és pecsenye elkészítésének, aminek már az illata is fenséges volt. Tihanyi Erzsike az orjaleves-, Szabó Erzsike a töltött káposzta projekt megvalósításán fáradoztak.

Hát a férfiak mind e közben mit csináltak, vetődhet fel a nyájas olvasóban a kérdés, nos, ők is szorgoskodtak, már ami az egymás házi párlatának és egyebének a minőség-, íz-, aroma- és illatpróbájának elvégzését illeti, természetesen biztos, ami biztos egymást követően több alkalommal is. No azért volt, aki a böllér mellett segédkezett és felügyelte a töltelék-készítés nagy

felelősséget kívánó feladatát, természetesen Weisz apuka és Adorján Józsi. Miután munka nem akadt mindenkinek egy lelkes csapat bevette magát a klubszobába és maratoni kártyapartit rendezett. Jakab Évi a társaság gyerektagjait felügyelte és gondoskodott a szórakoztatásukról.

Hála az összehangolt munkának délután 3 óra körül már a feldolgozás végén jártunk, hurka, kolbász betöltve, kezdődhetett a zsírsütés, amiben Tihanyi Erzsike és az üstök környékén szolgálatot teljesítő Véhmann Feri jeleskedett. (Pékné: jövőre is arra bízod majd a zsírsütést, aki most csinálta, mert olyan jót ettem a töpörtyűből, isteni volt). Miután minden be lett töltve, ki lett sütve, meg lett abálva, ki lett mérve, jóleső fáradtsággal és a jól végzett munka örömeivel ültünk le a vacsora asztalhoz. Egyöntetű volt a vélemény, hogy minden jól sikerült, amit az is igazolt, hogy pillanatok alatt elfogyott minden és ismét a közben jószolgálati feladat teljesítése miatt távollévő Adorján Józsi járt pórul. Másnap még visszamentünk, Beke Katalin megerősítve és mindent a helyére raktunk, a maradékot elmosogattuk, felmostunk, összerakodtunk (szívesen lássanak bennünket máskor is), hazaszállítmányoztuk a kihordott cuccokat és utána végre nyugalomba helyeztem magam, azzal a jóleső érzéssel, na, ezzel is megvolnánk! Majd jövőre újra kezdjük, de addig is mindenkinek, aki ott volt, köszönöm, hogy eljött és munkájával segített, máskülönben ez a beszámoló, ezzel a tartalommal nem születhetett volna meg.

Jaj mielőtt elfelejteném, ezúton mondok köszönetet Farkasfalvi Józsinak és a biritói közösségnek is, akik rendelkezésünkre bocsátották a klubházukat és ezáltal mind a feldolgozáshoz, mind a szórakozáshoz kultúrált és kényelmes körülményeket sikerült biztosítani.

Paks, 2008. február 6.

Török Erzsi